

V.

Første Juledag havde Enslev maattet gaa i Seng paa Grund af Feber. Opholdet paa den aabne Altan hin Aften, da han talte til Mængden, havde gjort ham stærkt forkølet, og Professor Bendix fik et gyldigt Paaskud til at udsætte den aftalte Operation. Men Nytaarsaften fandt han Enslev betænkelig afkræftet af Sengelejet og Feberen, og da der tillige viste sig Tegn til en Opblussen af Smerterne, bestemte han sig til at gribe ind og forhindre en altfor pinefuld Afslutning.

Den næste Dag blev Enslev i en Sygevoan kørt til hans Privatklinik for at opereres. Tilstanden blev saa vidt muligt hemmeligholdt. Efter Operationen udstedtes der en beroligende Erklæring. Men Dagen efter vidste alle, at det var Døden; og i de følgende Aftener blev der fra hele Byen valfartet til Vestre Boulevard, hvor Kliniken laa. Indtil ud paa Natten var Gaden sort af Mennesker, der stod tavse og saae op mod de Vinduer, bag hvilke den gamle Folkets Stridsmand udkæmpede sin sidste Kamp.

I sine klare Øjeblikke forstod Enslev selv, at det var forbi. Men for at befri ham for Smerterne lod Professorens ham som oftest ligge hen i en Morfinsøvn, hvorunder han til Gengæld pintes af hæsle Mareridt. Mens det for hans Omgivelser saae ud, som om han sov dybt og drømmeløst, jog der ham ustanselig en kaotisk Strøm af uhyggelige Billeder gennem Sjælen, Rækker af dybe